

Valoració dels 2 anys de polítiques públiques d'habitatge de l'Alcaldessa Ada Colau

ÍNDEX

0. Introducció	3
1. Estat de la situació del dret a l'habitatge a Barcelona	4
2. Gestió de l'emergència habitacional	4
2.1 Servei de Mediació en la Pèrdua d'Habitatge i Ocupacions	4
2.2 Consell Social de l'Habitatge de Barcelona (CSHB)	6
2.3 Protocol d'accés a la Mesa d'Emergència de Barcelona	6
2.4 Ajudes al pagament del lloguer	6
2.5 Reallotjaments temporals	7
(i) Centre d'Atenció Temporal a Famílies (CATAF)	7
(ii) Pensions	7
2.5 Ocupacions	7
3. Ampliació del Parc Públic de lloguer	9
3.1 Construcció	11
3.2 Cens d'habitatges buits i sancions	11
3.3 Compra (Tempteig i retracte)	12
3.4 Convenis amb les entitats financeres	12
3.5 Cooperatives d'habitatge	13
4. Bibliografia	14

0. Introducció

Durant els últims mesos l'assemblea de PAH Barcelona ha estat valorant les principals polítiques públiques d'habitatge del govern de Barcelona En Comú, de l'Alcaldessa Ada Colau. Arribat l'equador del mandat fem pública la nostra valoració, feta per les persones que participen de la PAH de Barcelona, persones que han patit o estan patint processos de desnonament o expulsió de casa seva, ja sigui relacionat amb les hipoteques, el lloguer, l'ocupació o l'expulsió per la compra sencera de la finca on resideixen i per totes les que, tot i no estar en aquest moment en un procés de desnonament, lluiten cada dia per garantir el dret a l'habitatge i el dret a la ciutat. PAH-Barcelona hem estat treballant aquesta valoració amb l'objectiu valorar els avenços, assenyalar les mancances, algunes incomprensibles, i marcar els reptes dels pròxims 2 anys. Ho tenim clar, volem fets i no paraules perquè hi ha vides en joc

Hem dividit l'anàlisi en dos grans blocs, la gestió de l'emergència habitacional i l'ampliació del parc públic de lloguer. Els dos primers punts són precedits per una ràpida radiografia de l'estat de la situació del dret a l'habitatge a Barcelona. Primer es posa en valor l'avenç, si n'hi ha hagut, de cada mesura, després valorem les mancances i finalment plantegem un repte, o exigència, per a cada una de les mesures.

1. Estat de la situació del dret a l'habitatge a Barcelona

La ciutat de Barcelona es troba en un estat d'excepció. Les veïnes estem en perill d'extinció. No parlem només dels anys de l'emergència habitacional amb milers de famílies patint les conseqüències de l'estafa hipotecaria, encara no resolta per un bloqueig del PP al Congrés dels Diputats. Parlem també de la bombolla especulativa sobre els preus del lloguer, que ha fet que en només 3 anys el preu hagin pujat una mitja d'un 24%, amb barris on ha pujat fins a un 66% (més de 400€ de pujada) i que requereix una reforma de la Llei d'Arrendaments Urbans que limiti els preus del lloguer i que allargui la durada dels contractes de lloguer, com passa als països del nostre entorn. Quan parlem de lloguer, ja no només parlem de les famílies que no poden pagar el preu del lloguer, sinó que cada vegada més i de manera alarmant, de l'expulsió de veïnes per una legislació que, amb figures com les SOCIMIS protegeix i fomenta l'arribada i creació d'empreses i fons d'inversió especulatiu, estrangers i de casa, que compren edificis sencers i expulsen a les veïnes per fer pisos turístics i de luxe. En definitiva, es continua tractant el dret a l'habitatge com una mercaderia.

Aquesta situació s'agreuja pel dèficit històric de polítiques públiques d'habitatges destinades a garantir el dret a l'habitatge i el dret a la ciutat. Unes polítiques que han configurat l'estructura del parc d'habitatges de la ciutat. A Barcelona el 84% dels habitatges són principals, dels quals, el 30% és habitatge en règim de lloguer, un 5% són segones residències i un 11% està buit, un sense sentit "gent sense cases i cases sense gent". El parc públic d'habitatges en lloguer a la ciutat està al voltant de l'1%, lluny del 15% que hauríem de tenir per complir amb la Llei catalana del dret a l'habitatge o per normalitzar la nostra ciutat amb els estàndards europeus. Això vol dir que la ciutat de Barcelona ha d'ampliar en 120.000 habitatges el parc públic de lloguer i ho hem de fer ja!

En aquest context fem la valoració dels dos primers anys del Govern de Barcelona en Comú i l'alcaldesa Ada Colau en matèria d'habitatge.

2. Gestió de l'emergència habitacional

Com dèiem en l'introducció, a Barcelona continuem en estat d'emergència habitacional, patim una mitja de 10 desnonaments diaris, dels quals el 85% són de lloguer i el 13% d'hipoteca, als quals hauríem d'afegir els invisibilitzats per l'estadística, els desnonaments de famílies o persones que viuen ocupant per necessitat i manca de resposta de l'Administració.

2.1 Servei de Mediació en la Pèrdua d'Habitatge i Ocupacions (SIPHO)

Quant a la gestió de l'Emergència volem posar en valor els importants avenços duts a terme per l'Ajuntament. Per una banda, i quasi des del primer dia, es crea la unitat SIPHO (**Servei de Mediació en la Pèrdua d'Habitatge i Ocupacions**). Des de la PAH hem valorat aquest servei com una de les millors polítiques en matèria d'emergència, aquesta unitat de mediació està present de manera preventiva i reactiva davant la vulneració de drets de les barcelonines. Intenten mediar i negociar una solució davant dels desnonaments, ja siguin d'hipoteca, lloguer i ocupació. Això és un canvi radical de paradigma, fins a la creació de les SIPHO, les persones

que patien una vulneració de drets al mirar cap al costat mai trobaven a l'Administració. Aquest servei ha permès aturar 1.315 desnonaments a 2016, desnonaments que no s'haurien aturat en moltes ocasions sense la presència dels moviments socials. Alhora, les SIPHO, ofereix un servei que arriba a moltes persones o famílies que no s'han apropiat a cap col·lectiu de la ciutat, servei al qual derivem també des de la PAH a tothom que s'apropa a les nostres assemblees. Però continua mancant un protocol entre l'Ajuntament, Generalitat i el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que garanteixi que el 100% dels desnonaments siguin comunicats a l'Administració amb temps suficient. Tot i així, com es pot veure a la *figura 1*, l'evolució i la quantitat de desnonaments atesos ha augmentat des de la implementació del servei, tot i que al dia d'avui no arriba encara a la totalitat. Per altra banda, que l'Ajuntament obri aquesta finestra permet conèixer molt millor la problemàtica a la ciutat, posar sobre la taula, i no especular, sobre el problema del lloguer, les hipoteques i l'ocupació, així com la realitat de qui es qui desnona. Aquest servei no només es útil per tot el que hem dit, sinó que té un valor que l'Administració no sempre té en compte, acompanyar a les persones que viuen processos de pèrdua d'habitatge i sentir el recolzament de l'Ajuntament.

A 2016 es van atendre 2.303 desnonaments dels 2.691 que es van produir, dels quals es van aturar 1.315 desnonaments perquè es va pactar pròrroga amb la propietat i només s'ha donat una solució definitiva a 769. El **repte**, l'exigència, que plantegem a l'Ajuntament és oferir a aquest servei els recursos suficients per poder donar solucions habitacionals definitives, evitant a les persones i/o famílies haver d'aturar els seu desnonament diverses vegades, passar per pensions o haver de rellogar habitacions per tota una família. Aquest fet, com hem estudiat, comporta un impacte en la salut a les famílies en risc d'exclusió. Alhora que és imprescindible millorar la coordinació entre Serveis Socials i Habitatge.

SIPHO/OH	2014	2015	2016
Famílies ateses	679	1020	1574
Desnonaments CGPJ	3244	3098	2691
Ordres de desnonament ateses	Sense dades	1092	2303
Desnonaments aturats per pactar pròrroga	Sense dades	390	1315
Solució definitiva	Sense dades	592	769

Figura 1

2.2 Consell Social de l'Habitatge de Barcelona (CSHB)

Per altra banda, un altre dels avenços que valorem positivament en emergència habitacional es la transformació del **Consell Social de l'Habitatge de Barcelona (CSHB)**. Un espai que fins l'entrada d'aquest Govern municipal era un espai mort on amb sort una vegada a l'any s'escenificava una falsa rendició de comptes, un espai que havia de funcionar per pensar i dissenyar polítiques públiques d'habitatge entre govern, oposició i actors socials i econòmics de la ciutat. En iniciar el mandat, l'Alcaldessa convoca al CSHB, i fent-se ressò de les demandes de les entitats socials, proposa transformar-ho en un espai on hi hagin grups de treball que abordin diferents temàtiques per transformar la política municipal d'habitatge. Inicialment s'obren grups de treball per revisar el protocol d'accés a la Mesa d'Emergència, protocols de Serveis Socials i Habitatge, sobre la mobilització de l'habitatge buit, l'empadronament i sobre la regularització de les ocupacions; grups de treball on ha participat la PAH de Barcelona. El **repte** i l'exigència, és dotar d'aquest espai d'una millor coordinació i calendarització dels treballs a desenvolupar.

2.3 Protocol d'accés a la Mesa d'Emergència de Barcelona

En quant a la gestió de l'emergència volem valorar la reforma duta a terme, posterior al grup de treball del CSHB, sobre el **protocol d'accés a la Mesa d'Emergència de Barcelona**. Aquesta reforma ha permès que entrin realitats que fins ara quedaven excloses i que eren condemnades a desnonaments sense realotjament per part de l'Administració, com les ocupacions, desnonaments recents però que no s'havien adreçat a l'oficina d'Habitatge per desconeixement o qui té alguna propietat de baix valor, entre d'altres. Tot i valorar positivament aquest avenç, en els últims mesos hem vist que hi han casuístiques que queden excloses i que la mesa d'emergència continua donant l'esquena a realitats diverses de la nostra ciutat, com per exemple a les persones que viuen en un local habilitat com a habitatge i son desnonades, les persones o famílies que viuen rellogant una habitació sense contracte i les fan fora o els immigrants irregulars administrativament. Famílies que a hores d'ara només poden trobar una solució a través de l'autoorganització, a espais com la PAH. El **repte**, l'exigència, que plantegem a l'Ajuntament és el d'incloure totes les realitats abans d'acabar l'any 2017. Les administracions no poden permetre donar l'esquena a persones i/o famílies, que per causes sobrevingudes, no tenen accés a un habitatge social.

2.4 Ajudes al pagament del lloguer

Un altre de les mesures d'emergència valorades a la nostra assemblea ha estat les **ajudes al pagament del lloguer**. Per una banda valorem molt positivament els canvis que responen al sentit comú que portàvem anys reclamant, és a dir, que les famílies amb pocs recursos econòmics o sense recursos puguin accedir a ajuts al pagament del lloguer, qüestió que abans no es donava. Igualment hem valorat positivament l'ampliació de recursos que ha destinat l'Ajuntament, però tenim una crítica dura respecte al funcionament. No té cap sentit que els ajuts al pagament del lloguer s'obrin durant uns mesos, per exemple, de gener a març. Les famílies no escullen ni poden calcular en quin mes no podran pagar, això vol dir que ara si una

família no pot pagar el seu lloguer a partir de l'abril, no pot accedir als ajuts al pagament del lloguer. A més, aquests ajuts són lents alhora de fer-se efectius, de pagar a la propietat. El **repte**, l'exigència, que plantegem a l'Ajuntament és obrir convocatòries d'ajuts al pagament del lloguer de manera permanent, tot l'any.

2.5 Reallotjaments temporals

Un altre punt abordat a en l'anàlisi de l'assemblea de PAH Barcelona ha estat els **reallotjaments temporals**, qüestió que ens preocupa i que es cabdal pel benestar de les famílies.

(i) Centre d'Atenció Temporal a Famílies (CATAF)

Per una banda, l'Ajuntament disposa del **Centre d'Atenció Temporal a Famílies (CATAF)**, un bloc de 40 pisos situat a Navas, són pisos petits on reallotjar a la família temporalment, entre el desnonament i el temps que triga la Mesa d'Emergència en atorgar-li un habitatge en règim de lloguer social. Aquest centre és una bona solució temporal per a les famílies que pateixen un desnonament, però el problema és que només n'hi ha un a la ciutat i que no pot donar resposta ni als desnonaments d'una setmana. Valorem molt negativament que dos anys després del nou govern, encara no tinguem més centres com el CATAF dividits per tota la ciutat, tot el compromís del govern municipal de fer-ne més. El **repte**, l'exigència, a l'Ajuntament és fer un CATAF per barri abans d'acabar el mandat, això permetria poder reallotjar de manera digne a les persones o famílies desnonades fins que s'aconsegueix un reallotjament estable.

(ii) Pensions

Un altre dels reallotjaments temporals que ofereix l'Ajuntament són **les pensions**. Aquí la postura de PAH-BCN ha estat clara sempre, les pensions no son un reallotjament digne. No podem enviar a famílies a viure a una pensió i de manera indefinida. A dia d'avui la mitja d'espera perquè la Mesa d'Emergència t'adjudiqui un habitatge ronda els 5 o 6 mesos. Per altra banda, ens hem trobat amb persones que haurien accedit temporalment a una pensió, però com que no els hi deixen anar amb el seu animal de companyia, ja sigui un gos o un gat, han refusat anar-hi. Només hi ha una pensió on s'accepten animals de companyia i sempre està desbordada. El **repte**, l'exigència, de l'Ajuntament és ampliar el parc públic d'habitatge de manera suficient com per poder realment garantir a una persona o una família que el reallotjament a la pensió serà per una o dues setmanes, no de manera indefinida; alhora que han de poder donar resposta a les persones que conviuen amb animals de companyia, una resposta que no sigui la d'abandonar al teu company. No podem fer platges per a gossos i després si et desnonen obligar-te a abandonar al teu gos.

2.5 Ocupacions

L'últim punt que volem abordar sobre l'emergència habitacional és relatiu a **les ocupacions**. Valorem positivament que des del govern municipal s'abordi aquesta realitat sense criminalitzar la pobresa, reconeixent que les famílies que ocupen per necessitat ho han fet i ho fan per manca de resposta de l'Administració. Alhora, al incloure aquesta realitat a la Mesa

d'Emergència s'ha trencat el cercle viciós d'ocupació, desnonament, ocupació. Igualment valorem positivament la regularització de les famílies que havien ocupat habitatge públic i que compleixen els requisits establerts per l'Ajuntament. Reconèixer aquesta realitat ha permès atendre a 469 unitats familiars. En aquest sentit, valorem negativament la manca de responsabilitat política i l'ús partidista que s'està fent per part de l'oposició municipal amb les famílies que viuen ocupant, generant un relat perillós que ens porta a la "guerra entre pobres". El **repte**, l'exigència, de l'Ajuntament és contrarestar la criminalització de la pobresa i ampliar el parc públic de lloguer per poder donar resposta a totes les persones que pateixen pèrdua d'habitatge, evitant així l'ocupació per necessitat.

Per finalitzar aquest apartat, volem posar l'atenció sobre la gestió de l'emergència habitacional en la nostra ciutat. Com hem exposat, valorem els avenços, hem assenyalat els déficits i hem marcat els reptes, però no volem deixar d'explicar que la manca d'un reallotjament ràpid ens comporta moltes vegades haver d'aturar fins a 4 vegades el mateix desnonament. Per solucionar això, és imprescindible ampliar exponencialment el parc públic de lloguer, apartat que valorem a continuació.

3. Ampliació del Parc Públic de Lloguer

Com explicàvem en la radiografia inicial de l'estat de la situació de l'habitatge a la ciutat de Barcelona, patim un dèficit històric de polítiques públiques adreçades a generar una estructura permanent de parc públic d'habitatges en lloguer. Aquest dèficit ens porta al dia d'avui a tenir un parc públic de lloguer al voltant de l'1%, lluny de la mitja europea del 15-18% i lluny del mandat de la Llei catalana del dret a l'habitatge de 2007 que donava un marge de 20 anys per arribar al 15%. La llei estableix que s'havia d'arribar a l'objectiu a 2027 mitjançant plans que assolissin cada cinc anys una quarta part d'aquesta ampliació del parc de lloguer fins arribar al 15%.

La inacció en aquest sentit per part dels Governos de la Generalitat, qui té competències exclusives en matèria d' habitatge, i dels Governos de l'Ajuntament de Barcelona ens han portat a aquesta desastrosa situació. Barcelona necessita avui ampliar el parc públic com a mínim en 120.000 habitatges més en només 10 anys. Hi ha una responsabilitat històrica de la Generalitat i l'Ajuntament.

Treballar, utilitzant totes les eines i recursos disponibles, per augmentar el parc públic de lloguer a Barcelona és responsabilitat compartida de la Generalitat i de l'Ajuntament. No fer-ho és una irresponsabilitat, no es podrà revertir la situació i condemna a l'expulsió de la nostra ciutat de les veïnes amb menys recursos econòmics. El mirall han de ser ciutats com Viena, amb un 25% de parc públic o Estocolm, amb un 20%. A Estocolm per exemple, la meitat del mercat del lloguer està en mans públiques, el que permet incidir en els preus del mercat alhora que donar una resposta a les diferents necessitats d'accés a l'habitatge a la ciutat i fer-ho a tots els barris permet evitar borses de pobresa i permet una ciutat amb mixtura.

En l'actualitat es comptabilitza el parc públic de lloguer de Barcelona tal com es representa a la *figura 2*.

Parc lloguer protegit	10.552
Habitatges privats cedits Ajuntament	802
Habitatges inclusió	488
Habitatges reben ajuts lloguer	10.318
Habitatges bancs lloguer social	807
Habitatge protecció oficial venda que encara menten la protecció	15.000
Contractes de renda antiga (entre 10.000i 20.000)	15.000
TOTAL	52.967

Figura 2

Comptabilitzant tots aquests habitatges, com ho fa l'Ajuntament i la Generalitat, tindríem un percentatge més elevat de parc públic de lloguer. Nosaltres considerem que és enganyar-se. L'únic que realment es pot considerar com a parc públic de lloguer, que pot tenir rotació i que està en mans de l'Administració, son els 10.552 del parc de lloguer protegit, els 802 habitatges

privats cedits a l'Ajuntament i els 488 habitatges d'inclusió, es a dir, un total de 11.842 habitatges, l'1,5% del parc total d'habitatges de la ciutat. Aquesta estructura del parc públic impossibilita donar una resposta immediata als desnonaments de la ciutat.

I si fem un exercici d'imaginació? Com es pot veure al següent gràfic, *figura 3*, una simulació, si des de l'any 2007 s'hagués aplicat el mandat de la Llei catalana pel dret a l'habitatge a hores d'ara el parc seria de 60.403 habitatges, un 7,5% i arribaríem als 115.315 habitatges al 2027.

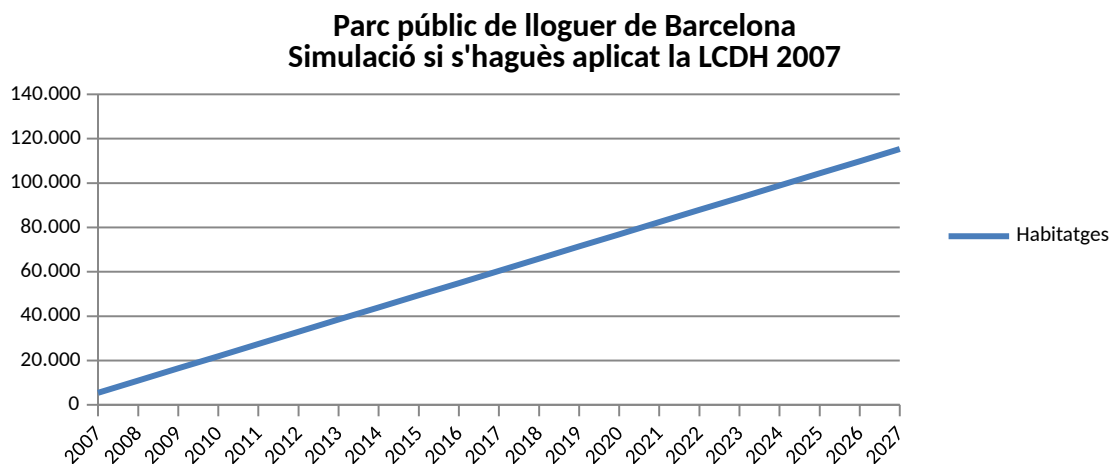

Figura 3

La crua realitat no és aquesta, sinó la situació que hem explicat abans. Això suposa que l'Ajuntament i la Generalitat han de coordinar-se i utilitzar tota la legislació vigent en matèria d'habitatge per aconseguir l'objectiu del 15% de parc públic en 10 anys.

Abans d'avaluar les polítiques per ampliar el parc públic del Govern d'Ada Colau, marquem el **repte**, exigència, que totes dues administracions haurien d'assolir; amb uns objectius i un calendari que segueix l'esperit de la Llei catalana del dret a l'habitatge de 2007.

Projecció del Parc Públic d'Habitatges en 10 anys Simulació ampliant en 10.982 habitatges/any

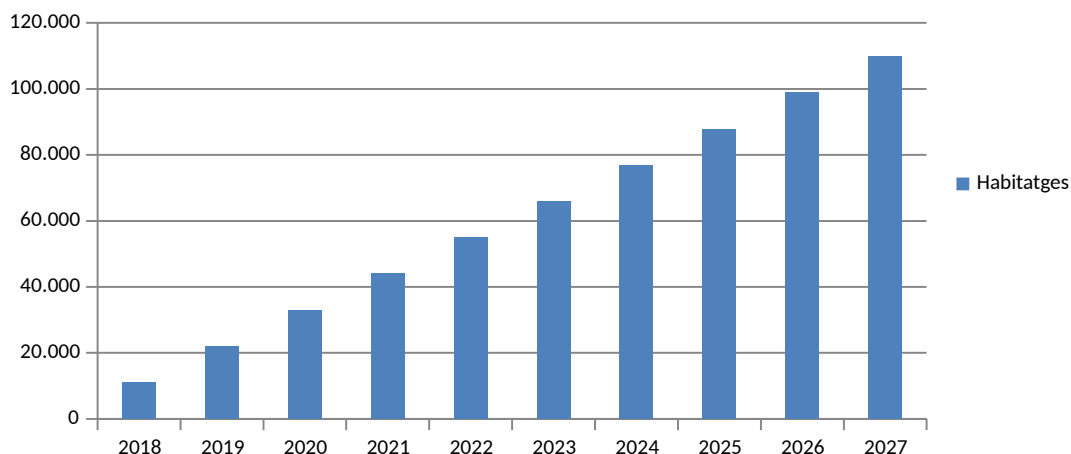

Figura 4

Com la gràfica mostra, figura 4, per complir amb la legislació vigent a Catalunya, la ciutat de Barcelona hauria d'ampliar el parc públic a raó de 10.982 habitatges l'any durant la pròxima dècada. Òbviament no parlem de construcció només, sinó que parlem també de compra, de templeig i retracte, d'un cens d'habitatges buits que permeti aplicar les sancions, de fomentar les cooperatives d'habitatge i d'expropiació, en definitiva, d'utilitzar totes les eines disponibles per assolir l'objectiu.

Ara ens endinsem a valorar les polítiques del Govern d'Ada Colau en aquest sentit, sense que això suposi una exempció de la responsabilitat de la Generalitat.

3.1 Construcció

Pel que fa a la **construcció**, i segons les dades del Pla del Dret a l'Habitatge de Barcelona 2016-2025, hi ha un impuls de la construcció des del Patronat Municipal de l'Habitatge. Es multiplica per 3,7 vegades el que s'havia estat construït en el mandat anterior, passant de 968 habitatges cada 5 anys als 3.541 habitatges cada 5 anys, i en el pla a 10 anys vista es multiplica per 4,6 vegades. En aquest sentit valorem positivament el canvi de tendència, tot i que donada la necessitat, estimem que hauria d'incrementar-se encara més. També hi ha un canvi important en aquest sentit, l'habitatge que es construirà es deixa de vendre i passa a ser el 80% en règim de lloguer i un 20% en dret de superfície, és a dir, s'aposta per generar una estructura de parc públic permanent. Des de la PAH apostem perquè el 100% sigui en règim de lloguer i entenem que el **repte** és tant aquest com incrementar la producció d'habitatge públic.

3.2 Cens d'habitatges buits i sancions

Una de les eines que contempla la Llei catalana del dret a l'habitatge de 2007, és la sanció per incompliment de la funció social de l'habitatge, un dels casos és la **sanció als habitatges que han estat buits injustificadament per 2 anys**. Per poder sancionar és imprescindible fer el cens d'habitatge buit a la ciutat. En aquest sentit la PAH de Barcelona va presentar una moció l'any

2013 per sancionar els pisos buits en mans d'entitats financeres amb l'objectiu de mobilitzar l'habitatge buit. L'anterior govern no va fer el cens, no va obrir cap expedient sancionador i no va imposar cap multa. El govern de l'Alcaldessa Ada Colau portava al seu programa, i al pla de xoc pels primers mesos, l'aplicació d'aquestes sancions. A l'equador del mandat només s'han posat 4 i s'han iniciat 333 expedients sancionadors. A dia d'avui s'ha fet el cens d'habitatge buit a 4 barris, és a dir, a aquest ritme s'acabarà el mandat i no s'haurà acabat el cens a tot la ciutat. Per nosaltres és inconcebible que dos anys després no tinguem encara el cens i que s'hagin posat sancions de manera simbòlica. Ho és encara més perquè no entenem perquè el govern municipal, ja que la Generalitat no ho fa, no ha sancionat els 2.685 habitatges buits de la banca que en començar el mandat ja sabia que eren buits durant 2 anys, perquè les entitats així ho havien declarat al Registre de pisos buits de la Generalitat. Impossible de concebre també que la Generalitat miri cap a un altre costat en aquest sentit. Les dades oficials diuen que hi ha 80.000 habitatges buits, fins que no tinguem el cens no es podrà saber del cert ni aplicar correctius perquè passin a eixamplar el parc públic. El Govern municipal ha comprovat com és una eina útil, només incoar els expedients ha aconseguit que el 29% cedeixin pisos al Ajuntament (16 en aquest cas) i li ha permès detectar i sancionar 11 infrahabitatges i declarar la inhabilitat de 9 pisos. El **repte**, l'exigència, és posar tots els recursos necessaris per tenir el cens d'habitatge buit de tota la ciutat en 6 mesos i sancionar tot l'habitatge buit de gran tenidor d'habitatge durant l'altre any i mig de mandat. L'aplicació amb contundència d'aquesta mesura pot tenir un impacte molt important en l'ampliació del parc públic d'habitatges. A més a més, la recaptació per les sancions s'han de destinar, per llei, només a polítiques públiques d'habitatge, el que pot permetre augmentar la compra o el tempteig i retracte de pisos per part de l'Ajuntament.

3.3 Compra (Tempteig i retracte)

Un altre dels mecanismes per ampliar el parc públic d'habitatges i fer-ho amb distribució espacial, és la **compra d'habitatges**. Aquesta es pot fer directament negociant amb les propietat o a **través del tempteig i retracte**, ja sigui mitjançant el decret llei 1/2015 com la llei catalana del dret a l'habitatge (18/2007). En quant a la compra d'habitatge, manca un debat de ciutat d'on posem el límit. Valorem positivament casos com el de Levia 37, però cal tenir present que situacions com aquesta evidencien que l'Ajuntament no ha desenvolupat mecanismes per detectar casos on és pot aplicar la llei 1/2015. Si no hagués estat perquè les veïnes es van organitzar i van pressionar a l'Ajuntament, no s'hagués comprat Leiva 37. El **repte**, l'exigència, de l'Ajuntament és desenvolupar aquests mecanismes que permetin que no s'escapi ni un cas susceptible d'aplicar el tempteig i retracte via 1/2015 i decretar àrees de tempteig i retracte a la ciutat per poder exercir les compres.

3.4 Convenis amb les entitats financeres

L'Ajuntament ha signat **convenis amb la Banca** per la cessió de 250 habitatges. Tant en el pla de xoc com en el programa electoral de BeC es comprometien a establir una taula de negociació amb les entitats financeres que a dia d'avui continuen desnonant i/o disposen d'habitatges buits, només han cedit les engrunes. En cas d'incompliment de les seves

obligacions deien que imposarien sancions tal com preveu la moció impulsada per la PAH-BCN, qüestió que encara no s'ha fet. Per tot això, des de la PAH de Barcelona hem valorat negativament els convenis amb les entitats financeres, ja que suposa una ampliació temporal del parc públic, parc d'habitatges que després torna a mans de la banca amb el valor afegit de les rehabilitacions fetes amb recursos públics i a més a més es retornen buits, llestos per fer negoci, ja que la meitat que és reben són ocupats i els altres buits. El **repte**, l'exigència, és aplicar totes les eines disponibles per mobilitzar l'habitatge buit de la banca, com les sancions, l'expropiació per interès general o per estat de conservació, i/o el tempteig i retracte.

3.5 Cooperatives d'habitatge

Finalment volem posar en valor l'impuls d'altres maneres d'ampliar el parc públic d'habitatges com són les **cooperatives d'habitatges**. El **repte** és aconseguir impulsar cooperatives d'habitatges també amb les persones o unitats familiars amb menys recursos econòmics. En el següent curs tenim el compromís des de la PAH de Barcelona en poder aprofundir en aquest apartat amb l'experiència dels diferents col·lectius de la ciutat que són experts en la matèria.

4. Bibliografia

Ajuntament de Barcelona:

- Informe de la Unitat contra la exclusió residencial UCER disponible en <http://ajuntament.barcelona.cat/dretssocials/sites/default/files/arxiu-documents/unitat-contra-exclusio-residencial-ucer.pdf>
 - Pla de xoc de l'Ajuntament de BeC, disponible en: <https://barcelonaencomu.cat/es/tags/pla-de-xoc>
 - Pla d'habitatge de Barcelona, disponible en: http://ajuntament.barcelona.cat/noubarris/sites/default/files/documentacio/pla_dret_habitatge_2016-2025.pdf
- Dades del Consell General del Poder Judicial (CGPJ), disponible en: http://www.poderjudicial.es/cgpj/es/Poder_Judicial
- Dades de l'institut de Nacional d'Estadística (INE), disponible en: <http://www.ine.es>
- Dades sobre l'impacte en la salut en famílies en risc d'exclusió residencial:
- The threat of home eviction and its effects on health through the equity lens: A systematic review, disponible en: <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/labs/articles/28107704/>
 - Informe sobre l'Emergència habitacional en Catalunya, disponible en: <http://observatoridesc.org/es/emergencia-habitacional-cataluna-impacto-crisis-hipotecaria-derecho-salud-y-derechos-infancia>